

Земледѣлецъ и лихварь.

Индийска приказка.

Живѣлъ единъ земледѣлецъ, който много теглилъ отъ съсѣда си лихварь. Работата дошла дотамъ, че той станалъ пѣленъ неговъ робъ. И при най-голъмо плодородие земледѣлецътъ пакъ гладувалъ, а лихварьтъ отъ година на година сѣ богатѣялъ отъ неговия трудъ. Най-послѣ у земледѣльца не останало нищо. И отишълъ той при богатия си съсѣдъ и му казалъ:

„Сега, съсѣде, нѣма вече какво да ти дамъ: камъкътъ вода не пуца. Открий ми тайната си: какво да направя, за да забогатѣя като тебе?“

— „Приятелю, — отговорилъ благочестиво лихварьтъ, — всѣко добро иде отъ Бога, — питай него!“

— „Благодаря ти; ще направя така“.

Отишълъ земледѣлецътъ у дома си, приготвилъ за пѣтъ три питки хлѣбъ и тръгналъ да дири Бога. Изъ пѣтя срѣщналъ единъ свещеникъ.

— „Светли отче, нѣмамъ друго какво да ти дамъ, — земи тази питка . . . кажи ми, дѣ да намѣря Бога!“

Свещеникътъ мълчаливо зель питката и отминалъ.

Бѣдниятъ земледѣлецъ навелъ глава и отминалъ.

По-нататъкъ срѣщналъ другъ благочестивъ старецъ, прѣдложилъ му втората питка и го запиталъ сжщото. Старецътъ го изгледалъ, зель питката и мълчаливо отминалъ.

Замислилъ се земледѣлецътъ и рѣшилъ да върви по-нататъкъ.

Малко по-нататъкъ видѣлъ единъ старецъ сиромасъ. Той изглеждалъ толкова слабъ и отпадналъ, че земледѣлецътъ, безъ да му мисли много-много, далъ